

I

‘Laura?’ herhaal ik. ‘Wie is Laura?’

‘Je kent Laura wel.’ Kikkers groene irissen vangen de vlekjes zonlicht die door het bladerdak van de boom heen weten te dringen.

De ruwe bast schuurt door de dunne stof van mijn t-shirt tegen mijn rug. Ik hou de grond goed in de gaten, uit angst dat er per ongeluk een colonne mieren mijn hotpants binnenmarcheert. ‘Hoe zou ik haar moeten kennen?’

‘Ze is niet uit de hitlijsten te sláán.’ Hij neuriet een melodie die me inderdaad bekend voorkomt. Heel bekend zelfs: het is een van mijn favoriete nummers van het moment.

‘Ah.’ Ik knik. ‘Die met dat rode haar.’ In stilte voeg ik daar haar overige kenmerken aan toe. *Die met die lange benen. Die met dat knappe gezichtje. Die met die engelachtige stem.*

‘Inderdaad.’ De twinkeling in zijn ogen verraadt hoe spannend hij dit vindt.

En ik probeer het, echt waar. Ik doe mijn best om luchtig te reageren. Ik ben namelijk een coole vriendin, geen onzekere, jaloerse feeks. En dit is een geweldige kans voor Kikker. Zijn carrière zit de afgelopen maanden al aardig in de lift, maar door samen te werken met een grote ster als Laura wordt zijn comeback definitief. Nadat Kikker een paar maanden geleden had opgetreden met De Jeugd Van Tegenwoordig, besloten de mannen de remix van ‘Mijn droom, mijn doel’ ook echt als single uit te brengen en dat heeft Kikker geweten. Als je denkt dat prepuberale meisjes diehard fans zijn, heb je nog nooit te maken gehad met volwassen fans die hun jeugdidool terugzien in de hitlijsten. Ik weet niet welke reacties onder het YouTube-filmpje ik erger vind: de lui die zeggen dat hij lelijk is en dat hij homo-

muziek maakt of de hitsige fans die linkjes plaatsen naar de erotische *fanfiction* die ze over hem hebben geschreven. Brr.

‘Goh, gaaf. Een duet.’

Hij grijnst. ‘Ik kan het amper geloven.’

‘Wanneer beginnen jullie met opnemen?’

‘Ho, rustig.’ Hij heft zijn handen op. ‘We moeten het nummer eerst nog schrijven. Ik weet pas sinds vandaag dat het allemaal door-gaat.’

‘Wat wordt het voor nummer?’

‘Een liefdesliedje.’

‘Hm.’

‘Het is een mooie kans.’ Hij kijkt me afwachtend aan en ik besef dat ik waarschijnlijk niet heel enthousiast overkom.

Snel plak ik een glimlach op mijn gezicht en probeer ik de schade te herstellen. ‘Ik bedoel, super. Geweldig! Een duet. Jullie samen. Wauw.’

Jullie samen, dagenlang opgesloten in een kleine studio, werkend aan een romantisch liedje.

Dapper duwt hij zijn lippen op elkaar, maar mijn gebrek aan blijdschap ligt er pijnlijk duidelijk bovenop. ‘Ja.’ Hij schraapt zijn keel. ‘Dus dat.’

Inmiddels is mijn ongemakkelijke grimas zo breed dat ik bang ben dat mijn wangen uitscheuren. ‘Nou, toppiejoppie.’

Mijn eigen woordkeuze laat me in elkaar krimpen. Ben ik soms veranderd in Inge de Bruijn?

Kikker kijkt me onbewogen aan. Ik geloof dat ik zijn mondhoek geamuseerd zie trekken.

Het bloed stijgt naar mijn wangen. ‘Geweldig, bedoel ik. Geweldig.’

‘Ik snap dat je het nog even moet verwerken,’ stelt hij me gerust. Zijn duim strijkt over mijn handpalm. ‘Dat moest ik ook.’ Hij staat op en klopt het zand van zijn knieën. Dan steekt hij zijn hand naar me uit. ‘Laten we maar teruggaan, anders komen ze ons straks nog zoeken.’

Zelfs hier in het park kan ik de herrie horen die mijn huisgenoten maken in het badje voor onze flat. *Yeah right*, die missen ons echt

niet. Toch pak ik Kikkers hand vast en laat me door hem overeind trekken. Hij legt zijn andere hand op mijn onderrug en buigt zich naar me toe om een kus op mijn voorhoofd te drukken. ‘Maak je maar geen zorgen, prinses.’ Zijn gezicht is zo dichtbij dat ik de sproetjes op zijn gebruikte neusbrug kan tellen.

Ik ga op mijn tenen staan en strijk met mijn lippen over zijn glimlachende mond. ‘Doe ik ook niet.’

‘Biertje, Lucy?’ klinkt een zacht koerende stem vlak naast me. Chewy trekt de koelkast al open voordat ik zelfs maar antwoord heb kunnen geven.

Zoals het campusnerds betaamt, was het geen probleem om het bier koel te houden toen het feestje naar buiten werd verplaatst. Chewy trok gewoon een hele rits verlengsnoeren uit zijn kast en Paladin tilde de bierkoelkast zonder veel moeite de trappen af. Voor een stel slimme mensen vind ik het behoorlijk onnadenkend van ze om een elektrisch apparaat zo dicht bij een badje vol spetterende lui in toenemende staat van beschonkenheid neer te zetten.

Chewy’s haar, dat voor een groot deel was uitgevallen vanwege de chemo, begint terug te komen als een laagje dons. Voor de zomervakantie was hij nog een bleke, kale en vooral erg uitgebluste zombie. Ik kon me amper voorstellen dat dit dezelfde jongen was als de harige flatgenoot die ik aan het begin van dat jaar had leren kennen. Gelukkig komt nu niet alleen zijn haar terug, maar ook de kleur op zijn wangen en het licht in zijn blauwe ogen.

‘Alsjeblieft.’ Hij overhandigt me het ijskoude flesje.

Ik aai hem als bedankje over zijn hoofd. De minihaartjes voelen zacht en stug tegelijk.

Chewy ondergaat mijn geaai gelaten. ‘Wanneer wordt dat saai?’ informeert hij.

Ik grijns. ‘Als jij niet meer aanvoelt als een babyeendje.’

‘Kwak,’ zegt hij.

Paladin maakt een grommend geluid van achter zijn baard. ‘Laat die jongen toch eens met rust. Hoe moet hij nou aansterken als jij hem de hele tijd lastigvalt?’

‘Hoe moet hij nou aansterken met die lichaamsgeur van jou in de buurt?’ kaats ik terug.

‘Hé, het is warm.’ Paladin haalt zijn schouders op. ‘Wat doe je eraan.’

‘Douchen,’ mompel ik zo zachtjes dat alleen Chewy het kan horen. Hij verslikt zich in zijn bier.

Hermelien komt de trap af stuiteren. Haar wangen zijn rood en haar haren dansen om haar gezicht heen. ‘Ik ben jarig!’ roept ze uitgelaten.

‘Je meent het.’ Ik trek het cadeautje uit mijn tas dat ik al de hele tijd meesleep. ‘Voor jou.’

Vol enthousiasme valt mijn enige vrouwelijke huisgenoot aan op het pakpapier. Als ze het heeft uitgepakt, houdt ze het doosje omhoog en kijkt ze me verbaasd aan. ‘Is dit wat ik denk dat het is?’

‘Ik weet niet wat jij denkt dat het is.’

Ze klikt het doosje open en haar ogen beginnen te fonkelen. ‘Wauw, poederparels. Maar deze zijn hartstikke chic!’

Ik probeer bescheiden te glimlachen. ‘Ach...’

‘Nee, echt, dit is superduur.’ Hermelien inspecteert het doosje van alle kanten. ‘Ik bedoel, Guerlain? Serieus?’

‘Ik wilde je gewoon iets geven waarvan ik zeker wist dat je het leuk zou vinden,’ pruttel ik.

Hermeliens ogen zijn inmiddels zo groot als schoteltjes. ‘Kon je niet iets goedkopers halen? Deze kosten meer dan vijftig euro.’

‘Nou, misschien vind ik wel dat je het waard bent.’

‘Was dat niet de slogan van een ander merk?’ vraagt Chewy.

Getroffen maakt Hermelien het doosje nogmaals open. ‘Dank je. Echt.’

‘Graag gedaan, hoor,’ verzeker ik haar.

Paladin werpt me een gevaarlijke blik toe. ‘Opschepper.’

Ik neem me voor om straks een lepel zout in zijn bier te gooien.

Hij raakt Hermeliens hand zachtjes aan, met een tederheid die ik niet achter hem gezocht had voordat die twee iets met elkaar kregen. Ik geef toe: ik zag niet veel toekomst in deze relatie. In het begin zei ik tegen Kikker: ‘Ik geef het nog drie weken.’ Maar die drie weken duren nu al drie maanden en het gaat nog steeds goed. Mis-

schien zijn Hermelien en Paladin wel écht voor elkaar geschapen – wie zal het zeggen?

‘O, geven we cadeautjes?’ De eeneiige blonde puddingtweeling Anjo en Otto komt enthousiast onze kant op dribbelen. Otto legt een klef handje op Hermeliens schouder en zegt: ‘Wij hebben uiteraard ook iets voor je!’

Paladin kijkt naar de hand op Hermeliens schouder en zijn gezicht verspringt van standje ‘onweer’ naar ‘Sharknado’. De tweeling kan het nog steeds niet helemaal verkroppen dat Hermelien inmiddels weer samen is met Paladin. Hun avances zijn nu zelfs brutaler dan ooit, alsof ze uit wanhoop de angst om afgewezen te worden opzij hebben gezet. Paladin is inmiddels op het punt aanbeland dat hij ze het liefst in een actieve vulkaan wil gooien.

‘Pak jij het even?’ vraagt Otto aan zijn broer. Dan vervolgt hij tegen Hermelien: ‘Het is echt, nou ja, we denken wel dat je het leuk vindt. Binnenkort hebben we nog een verrassing, maar daar kunnen we nu nog niets over zeggen.’

Anjo komt de trap weer af met een groot pakket in zijn handen, dat zo te zien best zwaar is. Met een bonk zet hij het neer voor Hermelien, die een piepgeluidje uitstoot en zich op het cadeaupapier stort. Al scheurend onthult ze een houten box, met daarin alle exemplaren van Harry Potter in hardcover.

‘O, jongens, wat mooi!’ roept ze verrukt uit. Ze vliegt eerst Anjo en dan Otto om de hals. De tweeling verschiet simultaan naar een karmozijnrode gelaatskleur.

‘Je hebt alle Harry Potters toch al gelezen?’ vraagt Paladin.

‘Ja, maar het gaat om de verpakking. Kijk hoe chic deze serie is!’ Hermelien gebaart naar de boxset. ‘Geen ezelsoren, supermooie kaften... Echte collector’s items.’

Anjo kijkt hem meewarig aan. ‘Niet dat jij íéts van verzamelwaarde weet.’

‘Hij verzamelt anders al heel lang zeldzame micro-organismen in zijn baard, hoor,’ probeer ik de sfeer luchtig te houden.

Paladin balt zijn vuist zichtbaar in zijn broekzak en ontspant hem dan weer. Ik weet direct dat hij als een gek in het gifgroene stressballetje knijpt dat hij van Hermelien heeft gekregen. Stop-

pen met roken was mogelijk nog moeilijker voor hem dan stoppen met World of Warcraft, aangezien dat de enige twee dingen waren die hij de hele dag deed voordat hij iets met Hermelien kreeg.

Anjo kijkt naar hem en vraagt: ‘Heb jij wel iets voor je vriendin, Paladin?’

Als ik hem minder goed kende, zou ik de lichte trilling in zijn stem waarschijnlijk aanzien voor nerdige zenuwachtigheid. Alleen weet ik nu dat Anjo en Otto wanneer ze kunnen subtiel het bloed onder Paladins nagels vandaan halen. Die trilling is gewoon een indicatie van de zoveelste treiterij. Ik schud geërgerd mijn hoofd. Als ze zo doorgaan, komt er een dag waarop Paladin met al zijn holbewonerachtige oerkracht hun schedels tegen elkaar kapotslaat – maar dat schijnen ze niet in te zien.

Hij knijpt zijn zwarte ogen tot spleetjes. ‘Natuurlijk heb ik iets voor haar.’

‘Waar is het dan?’

‘Ik moet het nog pakken.’

‘Ga je gang.’

‘Inderdaad,’ haakt Otto erop in. ‘Wij houden je niet tegen.’

Ken je die scène uit *Silent Hill*, waarin de hoofdpersoon tussen allemaal griezelige zusters door moet lopen die allemaal messen in hun handen hebben en ieder moment weer tot leven kunnen komen? Zo voelt de sfeer nu ook aan. Ik snap niet dat Anjo en Otto er geen last van hebben. Ik hou in ieder geval mijn adem in.

Paladin kauwt mechanisch op de binnenkant van zijn wangen en haalt diep adem door zijn neus. ‘Goed,’ zegt hij. En dan nog een keer: ‘Goed.’ Hij draait zich om en loopt met zware passen de trappen op, terug naar de flat. Chewy en ik kijken zijn wegstampende gestalte na. Hermelien is inmiddels alweer volledig in beslag genomen door de box die ze van Anjo en Otto heeft gekregen.

‘Zal ik even, eh...’ vraag ik voorzichtig.

Chewy knikt fanatiek. ‘Goed plan. Ja. Dat lijkt me verstandig.’

Ik spoed me de trappen op en trippel naar Paladins gesloten kamerdeur toe. Zachtjes klop ik aan. Hij doet open met een moord-

lustige blik in zijn ogen (ik zou graag zeggen dat die blik verzacht zodra hij mij ziet, maar hij blijft me aankijken alsof hij me een kopje kleiner wil maken).

‘Hé, wat heb ik nou weer gedaan?’ vraag ik beledigd.

Hij draait zich met een grom om en gaat verder met waar hij mee bezig was: graven in een van zijn bureaulades. Ik loop door zijn schemerige stinkkamer naar hem toe. ‘Wat zoek je?’

Hij doet een stap opzij en trekt een nieuwe la open. Zonder enige consideratie voor zijn eigen spullen schept hij bergen troep op de vloer. Een glas op het randje van zijn trillende bureau kantelt en dreigt aan scherven te vallen. Ik weet het op het nippertje op te vangen. ‘O! Dat ging net goed.’

Mijn huisgenoot trekt nog een la open en graaft verder.

‘Paladin, echt. Wat zoek je? Kan ik helpen?’

Hij verstijft en sluit zijn ogen, terwijl hij diep door zijn neus ademhaalt, alsof hij bidt om kracht.

‘Gaat het wel...’ begin ik, maar hij onderbreekt me grauwend.

‘Bimbo, ik waardeer je bezorgdheid, maar je moet echt even oprotten.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Ik wil alleen maar helpen!’

‘Dat weet ik.’

‘Dus laat me je helpen.’

Hij kijkt me furieus aan. ‘Dat is goed. Help me maar! Stuur die walgelijke tweeling weg en zorg dat ze nooit meer terugkomen. Meng nachtschade door hun drankje, druk glassplinters in hun ogen, schaaft die zelfingenomen koppen aan gort met de kaasrasp.’ Zwaar ademend steunt hij op zijn bureau. ‘Kun je dat voor me doen?’

Ik doe een stapje achteruit. ‘Eh, nee.’

‘Dus oprotten.’

‘Maar...’

Zijn grote handen sluiten zich rond de bureaulamp en voordat ik goed en wel besef wat er gebeurt, breekt hij het ding finaal door-midden. ‘Ik spreek toch geen Chinees!’ Hij smijt de ene helft van de lamp voor mijn voeten op de grond.

Ik gooi mijn handen in de lucht in een gebaar van overgave. ‘Oké, oké, jij wint, stinkerd.’ Vlak voordat ik zijn kamerdeur ach-

ter me dichttrek, zeg ik: ‘Je moet echt kappen met zo jaloers doen, hoor. Het is niet aantrekkelijk.’

Chewy loopt meteen naar me toe als hij me de trappen voor de flat af ziet komen. ‘Is hij een beetje gekalmeerd?’

Ik glimlach spijtig. ‘Als je daarmee bedoelt: “Is hij nog meer over de rooie en maakt hij zijn eigen spullen kapot uit frustratie?”, dan is het antwoord een volmondig ja.’

‘Shit.’ Chewy legt zijn hand tegen zijn voorhoofd. ‘En nu?’

‘Ik geloof dat hij geen cadeautje voor haar heeft,’ spreek ik mijn vrees uit.

‘Denk je dat echt?’

Ik knik en werp een blik op Hermelien, die nietsvermoedend met Anjo, Otto en Kikker staat te kletsen. Heeft ze echt niets door?

‘Was Chris maar hier,’ mompelt Chewy half binnensmonds.

Nou, inderdaad! Als Chris hier was, had hij vast de situatie nog ongemakkelijker gemaakt door zoals gewoonlijk veel te veel te kletsen, waardoor Paladin als vanouds chagrijnig op hém zou worden en helemaal zou vergeten dat er in dezelfde kamer een iets te dikke blonde tweeling zijn vriendin probeert in te pikken.

‘Heb jij nog iets van hem gehoord?’ Terwijl ik de vraag stel, weet ik al wat het antwoord zal zijn. En inderdaad, Chewy schudt zijn hoofd.

Ik neem een grote slok van mijn bier. Chris is aan het begin van de zomervakantie naar zijn ouders vertrokken met het voornemen om hun te vertellen dat hij op jongens valt. Hij had niet het idee dat ze er enorm om zouden staan te springen. Eerst moest ik niets hebben van zijn padachtige uiterlijk, zijn bemoeienissen met alles en zijn irritant koppige houding tegenover shawls en alles wat ook maar enigszins de uitstraling ‘gay’ heeft, maar ik moet eerlijk toegeven dat ik hem mis nu hij er niet is. Zijn antwoorden op de berichtjes die ik hem van de zomer stuurde werden steeds korter, tot ik helemaal niets meer hoorde. Ik heb hem nog twee keer ongerust opgebeld, maar hij was zo kortaf en zakelijk dat ik daar ook mee opgehouden ben. Normaal is hij zo’n babbelkont dat je blij bent als je hem op de gang kunt passeren zonder dat je een uur vertraging

oploopt, dus deze terughoudendheid is niets voor hem. Ik probeer mezelf gerust te stellen met de gedachte dat hij sowieso volgende week terug moet komen, want dan beginnen de eerste colleges al weer.

‘Ik weet het niet, hoor.’ Hermelien staat aarzelend naast het opblaasbare zwembadje voor de flat, met een grote blauwe badhanddoek om zich heen geslagen. Ze duwt haar bril een stukje omhoog op haar neus.

‘Ach, kom op. Het is heerlijk,’ dring ik aan vanuit het aangenaam verkoelende water. Het is zo warm dat alle natte lichaamsdelen binnen een minuut al weer opgedroogd zijn. Het water staat tot aan de rand en als er iemand beweegt, klotst het eroverheen. Ik zit ingeklemd tussen de puntige schouders van Chewy en Kikkers pezig, gespierde lijf. ‘Als je zulk mooi weer op je verjaardag hebt, moet je daarvan genieten.’ Ik trek mijn wenkbrauwen veelbetekend op en voeg eraan toe: ‘Het is niet alsof we je nog nooit in bikini hebben gezien. We hebben de hele zomer zo’n beetje in dit badje gewoond.’

‘Ja, maar dat was alleen met Paladin of met jou,’ protesteert ze.

Ik rol met mijn ogen. ‘Lieverd, waar ben je bang voor?’

‘Dat jullie me een vette rollade vinden,’ mompelt ze.

Op dat moment komt Paladin met grote passen de trap af. Opbeurend zegt hij: ‘Laat ik nou dol zijn op vette rollade.’ Van zijn eerdere slechte humeur lijkt niets meer over te zijn. Zonder verdere omhaal trekt hij zijn t-shirt uit en laat hij zijn massieve lijf in het zwembadje zakken. Dan kijkt hij op naar Hermelien, die nog in de war lijkt van de vetterolladeopmerking. ‘Kom je er nou bij?’

Ik probeer mijn lachen in te houden bij het zien van Hermeliens verontruste gezicht en denk aan een eerdere ietwat tactloze opmerking van Paladin. In het eerste filmpje dat ik opnam voor mijn van de zomer opgestarte beautyblog Beauty By Dixi gebruikte ik Hermelien, op haar eigen verzoek. Ik liet zien dat je geen modellenjukbeenderen en strakke kaaklijn hoeft te hebben om er mooi en stralend uit te zien met een make-uplook. Het filmpje oogstte veel positieve reacties en was in no time vierduizend keer bekeken.

Natuurlijk waren er ook de gebruikelijke internet trolls, die uiterst grappige dingen riepen als ‘Wat moet een nijlpaard nou met make-up’ en ‘Zelfs voor een wrattenzwijn is zij nog lelijk’. Hermelien voelde zich zo gekwetst door de gemene reacties dat ze er ’s nachts van wakker lag. Ik voel me nog steeds schuldig dat ik haar daaraan heb blootgesteld. Toen ze tijdens het poken weer eens afwezig en gepijnigd in het niets zat te staren, zei Paladin opbeurend: ‘Hé, ze vinden je misschien een lelijk wrattenzwijn, maar je bent wel mijn wrattenzwijn.’

Hij bedoelt het lief.

Geloof ik.

Ik weet niet of het Paladins woorden zijn of de drukkende hitte die haar overtuigen, maar Hermelien laat de handdoek vallen, stapt razendsnel over de rand van het badje en laat zich in het water zakken naast Paladin. Ik zie dat Anjo en Otto allebei hun voeten een beetje verleggen, zodat ze tegen Hermeliens bleke onderbeen aan liggen. Paladin ziet het ook.

Chewy rekt zijn magere lijf uit, strekt zijn benen en duwt daarbij subtiel de voeten van de tweeling aan de kant. ‘Ik kan niet geloven dat het gewone leven maandag weer begint.’

‘Ja, en dat al na bijna drie maanden vakantie,’ schampert Kikker. ‘Wat een hondenleven.’

‘Eigenlijk moeten we komend weekend met z’n allen iets gaan doen.’ Hermelien kijkt om zich heen om ons enthousiasme in te schatten. ‘Om de vakantie af te sluiten.’

‘Goed idee,’ haakt Anjo hierop in.

Paladin negeert hem. ‘Je bedoelt met alle huisgenoten?’

‘Eh...’ Hermelien kijkt peilend van hem naar de tweeling en haalt dan haar schouders op. ‘Tuurlijk.’

‘Zaterdag?’ stelt Chewy voor.

Ik bijt op mijn lip. ‘Dan ben ik er niet.’

‘Wat dan... O, je visagiegedoe, natuurlijk.’ Hermelien probeert de teleurstelling van haar gezicht te weren.

Ik voel me direct schuldig. ‘Maar ’s avonds kan ik wel,’ zeg ik snel.

Haar gezicht klaart direct op. ‘Echt?’

Fanatiek knik ik. Dat ik na een hele dag reizen en met make-up

bezig zijn het liefst mijn bed in duik om met een reep chocolade mijn favoriete series te kijken, zeg ik er niet bij. O, en tussendoor moet ik ook nog even een paar blogposts inplannen voor Beauty By Dixi. Ik weet dat het nogal ironisch lijkt dat ik ondanks mijn teringhekel aan die bijnaam hem toch gebruik voor mijn beautyblog. De reden daarvoor is echter simpel: Beauty By Lucy was al vergeven. En zó creatief ben ik nu ook weer niet als het aankomt op het verzinnen van een originele naam voor een blog. Ik wil gewoon mijn passie voor make-up met andere mensen delen – onder welke naam ik dat doe, maakt me geen fluit uit.

‘Oké, zaterdagavond is een deal!’ Hermelien strijkt grijnzend een streng nat haar van haar schouder. ‘Willen jullie blijven zitten of zullen we naar de Vestingbar? Ik heb wat mensen uitgenodigd en ik denk dat zij er wel zijn.’

‘Paladin kennende bestaat het water nu al voor drieënzeventig procent uit pis, dus wat mij betreft de Vestingbar,’ zegt Anjo.

Paladin snuift. ‘Je moeder bestaat voor drieënzeventig procent uit pis.’

‘Zit je soms stiekem scheten te laten? Wil je daarom zo snel weg?’ vraagt Chewy geïnteresseerd aan Anjo.

Otto rimpelt zijn neus. ‘Gas stijgt, in tegenstelling tot vloeistof.’

‘Bovendien ruiken onze edele scheetjes naar rozen en viooltjes,’ vult Anjo hem aan.

Kikker grijnst. ‘Ik zou nu wel een grapje over edelgas willen maken, maar ik weet zeker dat ik dan geen reactie krijg.’

Chewy stikt bijna van het lachen en ik heb werkelijk geen enkel idee wat er zo grappig is.